

Jarmila Krupková – scénář

1. **Dobry den, jsme žáci 9. ročníku na základní škole Školní v Lounech. Chtěli bychom vám představit místní pamětnici Jarmilu Krupkovou, rozenou Valdovou. Pamětnice se narodila za první republiky do rodiny statkářů v Solopyskách, ruskému legionáři – náčelníku sokola - místostarostovi Solopysk a ženě v domácnosti.**

„Jmenuju se Jarmila Krupková a jsem ročník 31 ...1931“

2. **Paní Jarmila nastoupila v roce 1937 do 1. třídy v Solopyskách, do takzvané dvojtřídky. V prvních pár týdnech ve škole se však stala událost, která poznamenala celé Československo.**

„To si pamatuju, jsem chodila 14 dní...14 dní do školy v tom sedumatřicátým a zemřel Masaryk. Pan řídící vzal štafle...sundal...vylezl na štafle, sundal fotografii. co tam byl Masaryk, jako to že jo, přes růh dal černou pásku, zas to tam pověsil. Pak jsme se postavili a zpívali jsme tatíčku starý náš. A to byl první dojem, když jsem začla chodit do školy, těch 14 dní.“

3. **Pan prezident v pamětnici se zanechal nejednu vzpomínku, důkazem toho je báseň recitovaná paní Krupkovou.**

*„Za sto let možná děti našich dětí,
svým dětem budou teskně vyprávěti,
o kalném ránu čtrnáctého září,
navěky označeném v kalendáři.
To kalné ráno, to si pamatuji mé dítě.
V tu chvíli před půl čtvrtou ranní,
ten okamžik a konec umírání,
kdy smrt se dotkla vrásek čela,
a ranní mlhou odcházela.
Evropo, Evropo, až zvony rozhoupají,
ty první měla bys být mezi těmi, kdož lkají.
Evropo hrozná nad meči a děly.
Ve světle svítící, jež se rozhořely.
To kalné dáno to si pamatuji mé dítě.“*

4. **Po atentátu na Heydricha a započetí heydrichiády se stala strašná událost.**

*„No každej to poslouchal, že jo, každej někoho bud' měl v tý Praze nebo okolo nebo tak...no a tak řekli...poslouchal...řekli a oni řekli, doktor Josef Štěpánovský, vrchní ředitel Výsadní obilní společnosti...a maminka vykřikla, je náš Pepa.
No a ten byl ten byl popravenej právě v tom dvaatřicátým.“*

5. **Kvůli velikosti statku se u rodiny prostřídalo několik skupin, nejdříve československý armádní štáb, poté národní hosté, dále ruský vojenský štáb, a nakonec ještě německé rodiny na práci. Z nástupu komunistů se původně lidé radovali. Rodina paní Krupkové, ani další statkáři, z toho nebyli nadšeni. Jejich statek v Solopyskách byl ihned znárodněn, avšak díky dobré pověsti rodiny zde**

mohli zůstat bydlet. Podobná událost se opakovala i poté, co se paní Jarmila přivdala do statku v Telcích a otěhotněla.

- 6. I přes všechny překážky, které ve svém životě prožila, se dnes dívá na svět s úsměvem.**